

במדינה

(המשך מעמוד 45)
לא להתמסחר. הביוגרפיה של בילה, המסרבת בעקשנות לגלות את גילה, אינה מסתכמת בהופעות מוסיקאליות. היא סיימה את בית-הספר התיכון ברחובות, ונסעה להמשיך לימודיה בארצות הברית. שם היא למדה ביקורת היסטוריה של ציור, פיסול וארכיטקטורה באוניברסיטה של קליפורניה בלוס-אנג'לס.

כשחזרה לישראל החליטה שלא לבקר יצירות של אחרים. "לא רציתי להזיק לאף אחד", היא אומרת. לכן הלכה ללמוד דראמה, ובזריזות למדה שלוש שנים פיזיותרפיה אצל לילה שני, זייס הרמוניה אצל אגון קרטן. בטרם החליטה סופית להתמסר לשירה, היא הספיקה להופיע בהצגות ילדים ובסרטים בתפקידי-מינהל. כיום היא אינה מוכנה להתפרסם, וגם אם הפרוטה אינה מצויה בכיסה — היא רוצה רק ליישור. "סיימתי לעבוד עם אמרגני גיט", היא אומרת, "כי לא רציתי שימסחרו אותי. אני מגיעה לבד

זמרת יפנה
 כלבים פרלמנטריים

למקומות, וכך מגלים אותי ומוינים אותי למקומות נופים." בילה לא הצביעה מעולם בחירות. את אמונתה היא בוחרת להביע בשירה: "אני לא יודעת איזה הד היקם לשירים שלי, אך אני מרגישה שזו חובתי האישית להגיד לאנשים — תראו מה קורה פה! אני לא מסוגלת לסבול מה שקורה כאן, ולכן אני שרה."

פתח-תיקווה

המבגין וראשי-העירייה

במיכתב מרגש לתושבי

פתח-תיקווה, מספר

דב תבורי על הסכנה

הנשקפת לחייו.

בחזית מיבנה עיריית פתח-תיקווה שובת רעב כבר יותר מחודש תושב העיר, עזרא חלא, בן הכי רזות הרבות שהציב סביבו, זועקת אחת: "ראש העיר, תן לחיות!" ראשי-העירייה, דב תבורי, ענה לאתגר. במכתב מרגש, שפורסם במסוף העירייה המחולק חנם ל-10 תושבים, הוא סיפר מנקודת מבטו — המעוררת צמרמורת לפעמים — על מה ולמה שובת חלא. תבורי סיפר, שבלישכתו התיקבל מיכתב מהשובת, שבו סיפר כי מחצית מסך 30 שנות חייו הוא

בילה בבתי-סוהר, וכי כעת ברצונו להשתקם. תבורי הסכים לפגוש, כדי לנסות ולעזור לו.

על הפגישה בין השניים סיפר תבורי:
 למישרדי נכנס בחור צעיר. התיישב בהיסוס על קצה הכיסא וב'תרגולות של שנים רבות הסמיך לבירכת שלום את שמו, שם אביו גילו וכתובתו. כנראה חשב שנכנס לאחת מרשויות השיפוט או המאסר, והן היה רגיל.

שאלתיו לשלומי, וביקשתי שישפר לי על בעיותיו ובקשותיו. סיפורו היה קצר ומדהים. "מילדות אני גונב... התפרצתי למאות בתים, מכרתי זהב ותכשיטים שהייתי קורע מצוואר של נשים וזקנות... עסקתי בסרסרות לרכוש גנוב, בפעם האחרונה ישבתי בגלגל אונס... אני מכור לסמים, איזה שאתה רוצה. אני מזריק הירואין...". "המתנה תי אפוא תוך הקשבה לדעת מה בקשותיו לשיקום. כשסיים חלא את דבריו, ואף הניח על שולחני סידרת בקבוקים וגלולות, שעלפי עדותו הם סמים, השתתק לרגע להגברת הרושם ואמר: "אני רוצה בסטה בשוק".

תבורי ענה לו, שאין דוכנים זנויים והוא מוכן לעזור לו באי-חן, בשיקום ובמיצאת-עבודה. חלא סירב לקבל את ההצעה, וציין שאם תבורי לא יתן לו דוכן בשוק הוא יחזור לעיסוקיו הקודמים. חלא יצא מלישכת ראשי-העירייה ופתח בשביתה בפתח בניין העירייה.

המשיך תבורי במיפורו:
 עברו מספר שעות, ומכובדנו צריך לקיים את צרכיו. כמורגל בחברתו, הוא מרוקן את שלפוחיתו בתפתח הכניסה לעירייה. מוזמנת מישטרה, מופיע שוטר ומנהל איתו שיחת-דעים ומסתלק (השוטר). כי עבור זמן מחלטי מכובדנו להוסיף לסביבתו את שאכל בבוקר. הוא מקיא במקום שכיבתו. מוזמנת מישטרה. מופיע שוטר ומנהל איתו דו-שיח ומסתלק (השוטר).

אחרי שתבורי פנה בשעות הערב למפקד המרחב, בא למקום מפקד מישטרת פתח-תיקווה ושיכנע את חלא לעבור ולשבות במי-דרכה שמול בניין העירייה. ביום השישי אחרי הצהריים הוא העתיק את מקום שבייתו לפתח ביתו של תבורי. רק אחרי שתבורי איים כי ייפנה למפכ"ל המישטרה, הורחק השובת על-ידי מישטרת פתח-תיקווה.

אך חלא לא הסתפק בכך. **המשיך תבורי:**

את כתובתי הפרטית ומיספרתי הפלפון שלי פירסם ברבים, והוסיף בקשה להסרידיני בבית. הסלפון מצלצל כל היום. כבר היו שלושה ארבעה אימונים על חיי. מה שמחזיק אותי, הוא הידיעה שבמדינת ישראל יש חוק, וכאן לא יודים ולא זורקים רימונים. ולכן אני שקט ואני עומד בחזית השמירה על זכויותיך, האזנתי.

פיומו של המיכתב מרגש ביותר. כותב תבורי:

יכול להיות שיום אחד הוא יתרגז, ואולי גם חבריו, והוא יפגע בי. אולי יידה בי. בודאי יבואו המונינים להדליק נר בכיכר העירייה... אם הוא יבוא לביתי, אגן על מישפחתי בגופי. אולי אפילו אפנה אליכם לעזור לי. בלי-ברירה, יתכן שאחליט להפגין ליד בית העירייה. האם תירצו לשבת איתי שם?

אך גם לחלא יש מה לומר. אחרי פירסום מיכתבו של ראש העירייה, הוא סיפר שלפני שש שנים היה לו דוכן בשוק. אחרי שנאסר, בגין עבירה קודמת, לקחו ממנו את הדוכן. לדבריו, הוא לא יכול לעבוד בשום עבודה אחרת, והוא החליט שלא לוותר. הוא מריץ מיכתבים לראשי-המדינה וממשיך לשבת מול בניין העירייה, ומספר בלשון ציורית על עברו השחור.

מעצבת

נדת

ונדין

ר איתם את המיני הזה, ואת המחשף הזה? לא תאמינו מי עיצבה אותו! הדתיה היא לעינינו כמה צופות והצביעו לעינינו ברה של חווה שלמן. ממש לא יאומן שהיא מסוגלת לעצב דגמים שכאלה!

חווה שלמן, אשה עדינת מראה בת 35, נשואה ואם לשלושה ילדים, לבושה בצניעות. קשה לשייך אותה לקולקציית ביגוד-העור המרהיבה שהיא עיצבה בסגרין ספורטיבי, פונקציונלי, ועם כל סממני האופנה האחרונים.

חווה מגדירה עצמה כמסורתית. היא שומרת על כשרות, אינה גורעת בשבת, ילדיה מתחנכים בבית-ספר דתי ומדי שבת ובחגים היא מבקרת בבית-הכנסת. "אני לא אוהבת להשתמש במילה דתית, כי דתית זאת אחת שהולכת עם פאה ולא לובשת מיכנסים. ואני לא כזאת", היא אומרת.

איך מתייחסת חווה למיקצועה? "אין שום קשר בין אמונה ובין המיקצוע", משיבה חווה. "אני מסוגלת לעצב כל דבר. אין לי מעצור רים. ההבדל היחיד הוא, שאני לא אלך בבגד חשוף. אני מעצבת רק דברים שאני אוהבת, אבל אני יכולה לאהוב דבר-מה ולא ללבושו."

חווה שלמן, מעצבת האופנה הדתית (מימין בתמונה) אינה מערבת אמונה ומיקצוע, ומוכיחה זאת בדגמיה

אם קו מסויים אינו מוצא חן בעיניי, בלי קשר לצניעות, פשוט לא אעצב אותו.

המורה היתה בהלם

ח וזה גרדה בתל-אביב וסיימה את האוניברסיטה העברית בספרות אנגלית ותרבות צרפתית. ילדותה, בבית הוריה, היא נשמה אופנה: הורי עסקו בשמאטע ביזנס, וזה עסק מישפחתי. גם הורדים והדורות עסקו בכך. אבל הוריה רצו שבתם תהיה מורה או גננת. חווה נזכרת כי כאשר היתה בת 14, באה בוחנת פסיכוטכנית לבית-הספר הדתי שבו למדה, ורעה מבידקים לכל התלמידות. לשאלה באיזה מיקצוע תבחר עני

